

Đề bài

Hãy tưởng tượng và kể lại cuộc trò chuyện tâm sự giữa các đồ dùng học tập.

Bài làm

Tôi vốn là một đứa trẻ sống bừa bộn. Dù mọi người đã nhắc nhở nhưng tôi vẫn chứng nào tật ấy không thay đổi được. Tôi sẽ khó mà sửa đổi nếu không có một lần tôi tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa các đồ dùng học tập.

Vào đêm hôm ấy, khi tôi vừa trèo lên giường và lim dim mắt thì bỗng có tiếng nói chuyện thì thào phát ra từ góc học tập. Tôi nằm im và lắng nghe, thì ra đó là cuộc tâm sự giữa các đồ dùng học tập của tôi. Đầu tiên là cặp sách tâm sự:

– Trong các thứ của cô chủ, tôi là người khổ nhất. Cặp thì nhét bao nhiêu là thứ, sách vở thì không nói làm gì, đằng này có cả truyện tranh, quà vặt. Nhiều lúc mấy thứ quà ấy rơi vãi, cô chủ không lấy ra làm cho người tôi mốc meo cả lên. Hồi xưa tôi đẹp đẽ bao nhiêu thì bây giờ tôi xấu xí, tàn tạ bấy nhiêu.

Không chịu thua, hộp bút góp phần kể lể:

– Cậu tưởng rằng chỉ có mình cậu bị nạn hả? Tôi nói cho các cậu biết nhé: Tôi nè, trong mình nhét bao nhiêu là bút, thước, tẩy, còn cả mấy thứ linh tinh của con gái nữa, làm cho tôi bao giờ cũng căng phồng lên. Có khi tưởng nứt toác ra rồi ấy chứ!

Đang thao thao bất tuyệt thì bỗng có tiếng nói của anh em sách vở từ trong tủ vọng ra:

– Các bác ơi! Các bác mở cửa cho chúng em ra với.

Thế là cậu cặp sách, chị hộp bút cố sức kéo cánh cửa tủ ra. Bác tủ nhăn mặt:

– Làm cái gì thế? Làm cái gì thế? Đêm hôm khuya khoắt kéo nhau dậy làm gì?

Cặp sách chưa kịp nói thì chị hộp bút đã nhanh nhẩu nói lại mọi chuyện. Khi đó, bác tủ nói:

– À! Thì ra là thế. Sao không gọi để tôi góp chuyện với. Cô chủ của chúng ta rất nghịch ngợm...

Không để cho bác tủ kết hết, anh em sách vở đã cắt ngang:

– Mấy người làm gì ngoài đó mà lâu thế? Mở cửa cho chúng tôi đi chứ!

Bác tủ lại nặng nề mở cửa ra:

– Có gì đâu mà gọi ầm lên thế!

– Xin lỗi bác tủ. Chúng cháu thấy mọi người nói chuyện đúng quá, nên chúng cháu cũng muốn kể. Vốn trước đây chúng cháu đẹp lắm nhưng tại cô chủ nên chúng cháu mới tàn tạ như thế này. Bộ áo của chúng cháu bị rách tả tơi. Đối với cô chủ, chúng không chỉ dùng để học mà còn dùng làm vũ khí nữa. Mỗi lần cô chủ bị mấy đứa con trai trêu là y như rằng lại lấy chúng cháu ra mà phang, mà ném.

Bỗng tôi giật mình, thì ra đó là một giấc mơ. Tôi bước tới bàn học sắp xếp lại sách vở vương vãi trên mặt bàn, bọc lại cẩn thận. Tôi tự nhủ rằng: Sẽ đối xử thật tốt với các đồ dùng học tập của mình. Thỉnh thoảng trong gió, tôi nghe thấy tiếng hò reo, đồng tình của cặp sách, hộp bút, bác tủ và sách vở.